

בעזה"ש"ת

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו

בסעודת רעוא דרעוין

פרשת וארא

בעיר מאנסי

שנת תשע"א לפ"ק

יוצא לאור ע"י

מכון מעדני מלך וויען

גליון תרל"ד

להשיג אצל
מכון מעדני מלך וויען

185 Wilson St.
Brooklyn N.Y. 11211
718.388.1751.#117

דברי תורה

בסעודה שלישית פרשת וארא תשע"א לפ"ק
בעיר מאנסי יצ"ו

שנה וגו' (מז-כח). וברש"י למה פרשה זו סתומה, לפי שכיון שנפטר יעקב אבינו נסתמו עיניהם ולבם של ישראל מזאת השיעבוד (צ"ר יו-א) ע"כ. ויש להבין דיוק הלשון שנסתמו 'עיניהם ולבם' של ישראל. ועוד דהא הסתימה נאמרה אלל 'ויחי' יעקב, ויותר יולדק לסתום הפרשה אחר שקידר סדר פטירתו, שאז נסתמה עיניהם ולבם.

ויש לומר כי הנה הכתוב אומר, לא ימלא צך עוין ומנחש ומכשף וגו', תמים תהיה עם ה' אלקיך, כי הגויים האלה אשר אתה יורש אותם, אל מעוגנים ואל קוסמים ישמעו, ואתה לא כן נתן לך ה' אלקיך, נביא מקרבך מאחריך כמוני, יקים לך ה' אלקיך, אליו תשמעון (דברים יח-י). וברש"י תמים תהיה, התהלך עמו בתמימות, ותנפה לו, ולא תחקור אחר העתידות, אלא כל מה שיצא עליך קבל בתמימות, ואז תהיה עמו ולחלקו. ואתה לא כן נתן לך ה' אלקיך, לשמוע אל מעוגנים ואל קוסמים,

וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה', וארא אל אברהם וגו' (ו-3). וברש"י דבר אמו משפט על שהקשה לדבר ולומר למה הרעותה לעם הזה ע"כ. ולעיל בצוף הפרשה, ויש משה אל ה' ויאמר, אדני למה הרעותה לעם הזה למה זה שלחתי, ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמן הרע לעם הזה, והלל לא הצלת את עמך. ויאמר ה' אל משה עתה תראה אשר אעשה לפרעה וגו' (ה-3). וברש"י הרהרת על מדותי, לא כאברהם שאמרתי לו כי ציחוק יקרא לך זרע (בראשית כ"א-3), ואחר כך אמרתי לו העלהו לעולה (כ"ג-3), ולא הרהר אחר מדותי, לפיכך עתה תראה, העשוי לפרעה תראה, ולא העשוי למלכי שבעה חומות כשאביאם לארץ (עיין סנהדרין ק"א. שמור' ה-33) ע"כ. וצריך ציבור למה הגיע לו עונש זה דייקא. ומה גם איך אפשר לומר על משה איש האלקים שהרהר אחר מדות ה'.

וגראה, דהנה לעיל כתיב, ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה

שהם רואים אין לו שייכות כלל עמך,
 כי הנהגת בני ישראל הוא לפי
 התקרבות האדם לעבודתו. וגם כאשר
 המזל מורה על דבר שלא לעשותו,
 אלל ישראל יתכן שיש לעשותו, ורק
 הנביא או האורים ותומים יכולים
 להגיד מהו הטוב האמיתי לישראל.
 וזהו כי הגויים האלה אל מעוננים ואל
 קוסמים ישמעו, ואתה 'לא כן' נתן לך
 ה' אלקיך, מה שהוא אללם 'לא', שיש
 למנוע מלעשותו, אללך הוא 'כן', ראוי
 לעשותו, ורק נביא מקרצך וגו' אליו
 תשמעון.

ומזדה זו היתה צישראל צמזרים,
 שקיבלו על עצמן עול הגלות
 בכל לבב, וקיימו תמים תהיה עם ה'
 אלקיך, לא תחקור אחר העמידות,
 אלא כל מה שיצא עליך קבל תמימות,
 ורק צבח זה יכלו לעמוד מאתים שנה
 צעוני, הם וצניהם ומשפחותיהם. ואם
 היו נותנים לבם לחקור מה תהיה
 העתיד שלהם שם, מקום שאין עבד
 יכול לצרות, ואם היו נותנים עיניהם
 להסתכל מה יהיה התכלית מהם
 ומצניהם, היו כורעים בדרך תחת
 סבלות מזרים. אמנם סתמו את לבם
 מלהתצונן, וסגרו את עיניהם
 מלהסתכל על העתיד. והתנהגו כמי
 שהוא סומא צעיניו, שאינו יכול לצעוד
 הלאה פסיעה מעצמו, אלא כאשר
 מוליכין אותו. ולא חקרו אחר
 העמידות, וקיבלו על עצמם צחמימות,

שהרי השרה שכנה על הנביאים
 ואורים ותומים ע"כ.

וברמובי"ן שם כתב, וטעם תמים
 תהיה עם ה' אלקיך,
 שנייחד לבצנו אליו לבדו, ונאמין שהוא
 לבדו עושה כל והוא היודע אממת כל
 עתיד, וממנו לבדו נדרוש העמידות,
 מנביאיו או מאנשי חסידיו רצוני לומר
 אורים ותומים. ולא נדרוש מהוצרי
 שמים ולא מזולתם, ולא נצטח שיצאו
 דבריהם על כל פנים, אצל אם נשמע
 דבר מהם נאמר הכל צדי שמים, כי
 הוא אלקי האלקים עליון על הכל,
 היכול בכל, משנה מערכות הכוכבים
 והמזלות כרצונו, מפר אותות צדים
 וקוסמים יהולל. ונאמין שכל הצאות
 תהיינה כפי התקרצ האדם לעבודתו.
 ולפיכך אחר אזורת שאלת העמידות
 מקוסם ודורש צעד החיים אל המתים,
 אמר שתהיה תמים עם השם בכל
 אלה, ולא תירא ממגיד עתיד, אצל
 מנביאו נדרוש ואליו תשמע עכ"ל.

וביתר ציבור, כי צאמת המעוננים
 והקוסמים המה מלומדי
 חכמה, להצין מוכוצי השמים
 ומסילותיהם, ומהמזלות השולטות
 בעולם, וכמו כן ממזל האדם, אם
 עונה פלונית יפה לו, אם ילך או לא
 ילך וכו'. אמנם בני ישראל אינם
 מונהגים מהמזלות, וכמאמרם (שנת
 קנו.) אין מזל לישראל, ואם כן מה

פרעה ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה, מעט ורעים היו ימי שני חיי, ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי בימי מגוריהם (בראשית מו-ח). וכתב בדרשות חתם סופר (לח' טבת פו:), רבותיו (בתוס' בשם מדרש) האשימו יעקב על זה שאמר כן לפרעה כמתלונן, ועוד הרגיש רמב"ן ולא השיגו ימי שני חיי אבותי, מנח ידע דלמח עוד ישיג. וליישב אומר, כי יעקב ע"ה היה מוצח ב'אבות גם צוה שהיה סבלן בטוב לצ רב צרותיו אשר קרא על עצמו המקרא (איז ג-כו) לא שלותי ולא שקטתי ולא נחתי ויצא רוגז (צ"ר פד-ג). ומכל מקום היה צריח אולם, לא כהתה עינו ולא נס ליחו והוא בן ק"ל שנים, עד סוף ימיו כדו עיניו מווקן. ויחזק היה בן קכ"ב שנה ותכהין עיניו מראות, על צער קטן שהיו כלותיו מורת רוח ליחזק ולרצקה, הנה קמן שמדת סבלנות בטוב ונועם היה ביעקב ציחר שאת.

ואקדים כי צילוי ימים בטוב הוא נדמה ימיו כמעטים, כדכתיב (בראשית כט-כ) ויהיו צעיני כימים אחדים באהבתי אותה, וההיפוך ימי צער הנה ארוכות ונעמרות ולמשא (ש"ר א-מא). והנה פרעה התפלח על זקן מופלג כמותו שיהיה תואר פניו כאלת השמש בגבורתו, על כן שאל לו כמה ימי שני חייך, והשיב

כשור לעול וכחמור למשא, ללכת אחר הנהגת ה' שמוליך אותם. כי מי שרונה ליטול גורלו צידו, לא ינוח ולא ישקוט, וגם צלילה לא שכב לצו, ולצו ער לחקור ולטכס ענה. אמנם ישראל בגודל מעלתו ומדריגתו, אחר שידעו שזהו רנון ה', ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה, נסתמו עיניהם ולצם של ישראל, לא חקרו ולא התבוננו להסתכל על העמיד, ואין פועלי דיממא אין לעשות מה שהוטל עלינו, ובכל מדה ומדה שמוודד לך הוא מודה לו מאד. וזהו מדריגה נפלאה שזכו לה ישראל שם צמזרים.

[וְאֵלֶיךָ צַרְפֶּשֶׁת, וַיַּגְדֵּל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא אֶל אֶחָיו וַיֹּרֶא בְּצַבְלוֹתָם (צ-יא), וצרש"י נתן 'עיניו ולצו' להיות מיצר עליהם ע"כ. וכמו כן להלן, וירא אלקים את בני ישראל וידע אלקים (צ-כה), וצרש"י נתן עליהם 'לצ' ולא העלים 'עיניו' ע"כ. וזהו מדה כנגד מדה על מה שסתמו ישראל עיניהם ולצם].

ומהיבן זכו ישראל לצוא לידי מדריגה זו, זה למדו מאציהם יעקב שהיה עמהם צמזרים, ולא נסתלק מן העולם עד שזכה לראות ששים רבוא מיוצאי חלציו (צ"ר עט-א). כי הנה מצינו ביעקב צעת צואו לפרעה, ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייך, ויאמר יעקב אל

לספור אותם, ויאמר לו כה יהיה זרעך, ושזב הצטיח לו לתת להם ירושת ארץ שבעת עממים, ולא היה די לו לאברהם דיבורו של ה', להיות סמוך לבו ובטוח כי לא איש א-ל-ויכזב, אלא שאל אות על זה צמה אדע כי אירשנה, עבור זה בא אליו אחר כך דבר ה', ידוע מדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, ועצדום וענו אותם ארבע מאות שנה (טו-יג), על כל תיבה מאה שנה גלות. ועל זה רמזו (בהגדה של פסח), וירד מצרימה (דברים כו-ה) אנוס על פי הדיבור ע"כ. היינו עבור הדיבור של אברהם באמרו מה אדע, נאנסו לרדת מצרימה.

והנה כאשר ראה משה שנתקשה שיעבודן של ישראל ביתר שאת ויתר עו, באמרו תכבד העבודה על האנשים ויעשו זה, עד שפגעו ישראל במשה ואהרן ואמרו, ירא ה' עליכם וישפוט, אשר הבאשחם את ריחנו צעיני פרעה וצעיני עצדיו לתת חרב צידם להרגנו, חשש משה שמגודל הנרות יתחילו בני ישראל להתרעם על דרכי ה', כי הלא הנרות והעניות מעבירין את האדם על דעתו ועל דעת קונו (עירוצין מא:), ואם על דיבור קל של אברהם נענשו בגלות ארבע מאות שנה, מה יהיה עוד אם יתרעמו ישראל, הלא יתארך הגלות עוד יותר.

ק"ל שנה, והמה אף על פי שהיו רעים, המה מעט צעיני ואינם כמרוצים כי אני סובל הכל בטוב, ולא השיגו ימי חיי אבותי צימי מגוריהם, שלהם היו כארוכות שלא סבלו בטוב, אמנם צעיני מעטים המה כי אני שמח צעמלי ע"כ.

ולכן פרשה זו של פטירת יעקב שאז התחילה השיעבוד, היא סתומה, להורות על מעלתן של ישראל שנסתמו עיניהם ולבם של ישראל, שלא הרהרו אחר דרכי ה', אלא הלכו אחרי צעיניהם סגורות. ומהיכן זכו למדריגה זו, על זה בא הסתימה בפסוק, ויחי יעקב בארץ מצרים, יעקב היה הסמל והדוגמא עבורם שלא יפלו ברוחם צעת נער, וגם הימים הרעים יהיו קצרים ומעטים, מרוב בטחון זה, דכל מה דעציד לטב עציד.

והנה עד כמה יש לדקדק גם על דיבור קל, שלא להתרעם, אלא להשליך על ה' יהבו. הרי זה נוכל ללמוד מעצם שיעבוד מצרים, שאמרו חז"ל (נדרים לב). מפני מה נענש אברהם אבינו ונשתעבדו בניו למצרים מאתים ועשר שנים, מפני שהפריז [שהרבה והגדיל להרהר] על מדותיו של הקב"ה, שנאמר (בראשית טו-ח) צמה אדע כי אירשנה ע"כ. והיינו שאחר שה' הצטיחו צהיותו עקר, הצט נח השמימה וספור הכוכבים אם תוכל

בשאר הגליות, ואם היו נשארים להשלים כל הזמן צמנרים, לא היו סובלין שיעבוד גליות אחר זה (עיין ראש דוד להחיד"א סוף פרשת שמות). ובערבי נחל (לפסח דרוש ב) כתב, דזהו שאמר ה' למשה, אהיה אשר אהיה (ג-יד), ופירשו רז"ל (ברכות ט:): אני הייתי עמם בגלות זה, ואני אהיה עמם בשיעבוד גליות, והיינו ששאר הגליות ישלימו הזמן ע"ש.

ובאשר התבונן משה על מצבם של ישראל בצלפי שנות הגלות, גולה אחר גולה, בגזירות של שמדיות והריגות, ועוד יותר ירידת הדורות ברותניות, שישארו רק קומץ קטן מהכלל ישראל דבוקים באמונת ה', היה משה סובר שכדאי להשאר עוד ק"ץ שנה צמנרים, ולהיות אחר כך עולם התיקון, ולא להדרדר בהגליות השונות. הלא צמנרים היו ישראל קדושים, שכולם מתאימות ושכולה אין בהם, שלא היה אחד מהם פרוץ בערוה (ויק"ר לז-ה), עד שהעיד ה' והטיל שמו עליהם שלא נכסלו, מה שלא זכינו לזה בהגלות האחרון שהנסיקות מתרבות עד אין שיעור.

ואם כי צודאי ה' יודע שהכל הוא לטובה, וטוב יותר לזאת כעת מצמנרים, מכל מקום הצדיק הרועה את ישראל יש לו להסתכל לטובתן של ישראל בעיני צפר, ולפי ראות עיני

וזהו שהתאונן משה לה', למה הרעתה לעם הזה, מהו הסיבה והטעם שהרעותה להם וגזרת עליהם להשתעבד צמנרים ארבע מאות שנה, הלא זה הוא בשביל דיבור אחד של אברהם, צמה אדע כי אירשנה, הרי לנו גודל הפורעניות עבור דיבור שלא כהוגן להפריז על מדותיו של הקב"ה, ואם כן למה זה שלחתי, הלא מצב זה שנגרם על ידי שליחותי, מביאה את ישראל להתרעם, ואם כן על ידי זה יתארך עוד יותר הגלות, ולמה שלחתי.

והנה מנינו צמשה סקירצ בשליחות זו, ואמר צי אדני- לא איש צברים אנכי גם מתמול גם משלשום גם מאז דצרך אל עצדך (ד-ה). וצרש"י למדנו שכל שבעת ימים היה הקדוש צרוך הוא מפתה את משה צסנה לילך בשליחותו, מתמול, שלשום, מאז דצרך, הרי שלשה, ושלשה גמין ריבויין הם, הרי ששה, והוא היה עומד ציום השביעי ואמר לו שלח נח ציד תשלח וכו', וכל זה שלא היה רוצה ליעול גדולה על אהרן אחיו, שהיה גדול הימנו ונציא היה וכו' ע"כ.

ויש לומר עוד, כי הנה גזירת הגלות הרי היתה ארבע מאות שנה, ועדיין לא הגיע זמן גאולתם, ומצואר צמפרשים תירוץ על קדימת הזמן, שמה שנחסר מהמנין יצטרכו להשלים

בכל ציטי נאמן הוא, מכל מקום מגודל אהבתו לזני ישראל היה מוכן למסור נפשו להיות נדחה מצ' עולמות עבור טובתן של ישראל, וכמו שנאמר ויחל משה את את פני ה' אלקיו (שמות לב-יא), ודרשו חז"ל (ברכות לב.) שמסר ענמו למיתה עליהם שנאמר ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת (לב-לב). וכאשר ראה שגאולת מנרים הוא לא לטובתן, מסר נפשו לטרב נגד דברי ה', ובלבד שלא יאונה רעה לישראל.

ישמועתי מדודי הגה"צ בעל בית הלחמי ז"ל שאמר, שזהו כוונת רש"י, דבר אחר משפט על 'שהקשה לדבר ולומר' למה הרעותה לעם הזה (ו-ב). כי לא בקל צא לו למשה לומר לפני ה' למה הרעותה, והיה קשה לפניו להוציא דיבורים אלו מפיו, והתחיל לגמגם בפיו בלשון רכה של אמירה, ושזב בלשון דיבור קשה, עד שעלה בידו להוציא מפיו דיבורים אלו, שיסתמע לפני ה' התביעה של למה הרעותה לעם הזה. והקצ"ה אמר למשה, כי לא היה להתקשות לומר כדברים אלו, ואדרבה זהו מתפקידו להיות מליצן של ישראל נגד ה'. וזהו דבר אחר משפט על 'שהקשה לדבר ולומר' למה הרעותה, למה היה קשה לו לומר דברים אלו, עד שדיבר באמירה רכה ודיבור קשה, מנהיג ישראל יש לו לעמוד לפני ה' בתביעה חזקה למה הרעותה ע"כ.

משה טוב יותר להשלים את הגלות במנרים בקדושה וצטהרה, מלנאת קודם הזמן ולהשלים צשאר הגלות. וידוע הסיפור מהרה"ק בעל נועם אלימלך ז"ע, אשר עבודתו הייתה לבטל הגזירות מכלל ישראל, ופעל נוראות בזה בתפלתו אשר בקעה כל השבעה רקיעים. אמנם אחרי הסתלקותו יאלו אלו הגזירות הנודעים, אשר עכבם בזכותו בחיים חיותו לבלתי יאלו, ואחרי פטירתו יאלו, והנה נסעו גדולי תלמידיו על ציון הקדוש שלו ושפכו שם שיחם, רבינו, הלא קיימא לן (חולין ז:): גדולים נדיקים צמיתתם יותר מצחייהם, ומדוע לא תפעלו עתה לבטל הגזירות קשות אלו מישראל. ואחרי רוב עבודתם ותפלתם שם צא צלילה (רבינו הקדוש בעל נועם אלימלך) לתלמידו הרב הקדוש רבינו מורינו הרב מנחם מענדל מרימנוב ז"ע (בהקץ או בחלוס), ואמר לו שמעתי את תפלתכם וצכייחכם על ציון שלי היום, אמנם מה אוכל אני לעשות כעת בעולם העליון, אשר יראו לי כי הכל לטובה לישראל כל מה שנגזר וכל מה שעושים, על כן לא אוכל לומר דבר נגד זה, אמנם אתם בעולם הזה וכפי הצנתכם וידיעתכם אינו לטובה, על כן תוכלו להרבות צעתר ותפלה לבטלם ע"כ. (הוצא בדברי תורה מהדו"ק את קיח).

ואם כי מי יסרב נגד ה', ומכל סכן משה רבינו שהעיד עליו ה',

ולקבל הכל באהבה, ולהיות תמיד שמח בחלקו, ולהודות לה' על כל רוצי החסדים לאלפי אלפים שעושה ה' עמו תמיד. ומטו משמיה של הרה"ק רבי זושא זי"ע, שהיה עני גדול, ולא זיקש אוכל מצני אדם, אלא סמוך לבו בטוח בה' שזמין לו נורכו. וכאשר התגבר עליו הרעב היה אומר, רצונו של עולם, זושא נותן לך הודאה על מה שנתת לו תיאזון לאכילה, הלא יש כמה חולים שגם זה חסר להם, ושזו התפלל שימציא לו לחמו להשקיט רעצונו, והיינו שצכל מצב ראה גם הנקודה של חסד שיש צו.

ויסופר על חסיד אחד שכתב להתאזון לרצו על מצבו, שיש לו עשרה בנים, עם דירה קטנה של שלשה חדרים, וקשה עליו סבל הדחקות. והשיב לו, מתחלה אני אומר לך מול טוב על האשת חיל שמנצחת, הלא יש הרבה שנשארים גלמוד וצודד. וכנראה ממכתבך היא אשה צריאה, שהולידה לך עשרה ילדים. וכנראה יש לך גם שלום בית, שעומדת אתך יחד כבר יותר מעשרה שנים, והלא יש הרבה שאין זיווגם עולה יפה ומתגרשים. וגם אני רואה שצ"ה הילדים צרואים ומנצחים כולם בציתך, ולא צצית החולים וצית הצרעה. וגם אתה כותב שיש לך דירה משלך, ומסתמא אתה יודע שלא כל אדם זוכה לזה להרכיש לעצמם בית, והרבה

ובזה נבא אל המכוון, מה שאמר לו ה' עתה תראה, ולא העשוי ללא מלכים צכניסתם לארץ ישראל, דאיתא במדרש (במד"ר יט-יג, ד"ר ז-ט) בטעם שלא נכנס משה לארץ ישראל, כדי שיציא עמו לעתיד לבוא את דור המדבר, שנאמר (דברים לג-כא) כי אם חלקת מחוקק ספון, מה טעם, משום ויתא ראשי עם ע"ש (ועיין בפרשת דרכים דרוש ה בארוכה). והוא על דרך שמספרים על הגאון רבי מאיר שפירא ז"ל אב"ד לובלין, ששאלו אותו, כאשר יהיה תחיית המתים, ויקימו כל הגאונים ששימשו צרצרות בעיר לובלין, מי יהיה הרב. והשיב שכל רב יקים עם קהלתו, ויהיה כל אחד הרב של קהלתו. ושאלו אותו ומה יהיה אם הרב שהוא לדיק יקים בתחיית המתים, והקהל שלו לא יהיו ראויים לזה. והשיב כי רב שלא יוכל לפעול להקים ולהעלות עמו את קהלו, גם הוא לא יקים ע"כ. ומשה רבינו האוהב ישראל האמיתי, לא יעמוד בתחיה עד שיראה כל מתי מדבר יחד עמו. ולכן אמר לו ה', השכר לפעולתך הוא, שרק עתה תראה את העשוי צמצרים, ולא העשוי ללא מלכים, כדי להחיות את מתי מדבר, כי מי שלא חש להגציה קולו לה' לומר למה הרעתה, יפתח פיו גם אז לטובתם של ישראל.

ובב"ר מקום כל אחד לעצמו צריך להתהלך בתמימות עם ה',

הוא מקבל הכל ברוחב לב. ואולי על זה רמזו חז"ל (מדריס לת.) לא העשיר משה אלא מפסולתן של לוחות שנאמר (שמות לד-ט) פסל לך, פסולתן יהא שלך ע"כ. ונראה כי העשיר האמיתי הוא מי ששמת בחלקו (אבות ד-א), ולזכות לעשירות זו אי אפשר רק על ידי רוחב הלב של התורה. ואם כי זכה משה לדברים רבים בתורתו, מכל מקום מפסולתן של לוחות, מהדברים הקטנים שבאים עמה, זכה לעושר זה להיות תמיד שמח בחלקו. כן יעזרנו ה' על דבר כבוד שמו, עדי מכה לראות בישועתן של ישראל באנפין נהירין צביאת בן דוד צב"א.

בני אדם אין להם גם מקצת ממה שישראל. על כן מתחלה תן שבת והודאה לה' על כל זה, ואחר שתגמור להודות לה' על כל החסד שעשה עמך, אז אי"ה נטפל ונחשוב על מה שחסר לך.

וְצַדִּיקִיגָה זו יכולין לזכות רק כאשר עוסקים בתורה, וכמו שכתב באור החיים הק' בפרשתנו, ולא שמעו אל משה מקוצר רוח (ו-ט), כי לצד שלא היו בני תורה לא שמעו, ולזה יקרא קוצר רוח, כי התורה מרחבת לבו של אדם ע"כ. ויותר שראשו של אדם שקוע בתורה,

נתנדב ע"י ידידינו
הרב ר' דוד פאללאק שליט"א
לרגל תגלחת בנו
כמר אהרן משה נ"י

נתנדב ע"י ידידינו
מוה"ר ר' דוד יוסף טענענבוים הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת בנו למזל טוב

נתנדב ע"י ידידינו
מוה"ר ר' אלימלך שארף הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת בנו למזל טוב

נתנדב ע"י ידידינו
מוה"ר ר' שמוחה ברייער הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת בנו למזל טוב

נתנדב ע"י ידידינו
מוה"ר ר' יואל וויינשטאק הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת בתו למזל טוב

נתנדב ע"י ידידינו
מוה"ר ר' יחיאל קאהן הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת בנו למזל טוב

הרוצה לנדב להוצאת הגליון יפנה

להר"ר יואל ברא"ש פייפרווערקער הי"ו 718.387.5770